

Vaig conèixer la Montse l'any 1978 quan es celebrà el primer Congrés de Periodistes Catalans. Aleshores jo treballava a la secretaria d'organització amb la Pilar. Recordo la bona impressió que em va causar. Era una dona feminista, amb moltes inquietuds socials i polítiques i semblava forta.

Arran de la preparació de les jornades ens vam anar coneixent i començà la nostra amistat. Passat el Congrés, un cap de setmana que havia de fer una entrevista va venir a Cadaqués i quedà fascinada. Al poc vam torna a pujar amb la Pilar i parlarem de trobar un petit apartament. Ho vam aconseguir i ho vam compartir durant alguns anys. El primer que va fer la Montse va ser posar un cartell que deia "visca la República Independent de l'Empordà". Era molt petit però hi va passar molta gent. Amb la Montse mai sabies quants seriem. Podies anar a sopar amb ella i acabaves sopant amb 8 o més persones.

Són els anys que més bon record tinc de la Montse: la convivència, a vegades les discussions, els passejos pel poble, les jugades de domino al Casino, les sortides en barca encara que ella no era gaire marinera i quasi no nadava. Des de la barca mai es tirava, el màxim era mullar-se des de l'escala.

També varem anar algunes vegades a Maçanet de Cabrenys on la seva família tenia una casa. Allà també visqueren estones molt entranyables.

Vàrem fer dos viatges juntes. Un a Portugal amb la seva germana Roser i un altre a Grècia amb més gent. Encara veig a la Montse recitant a Kavafis.

Passaren els anys i ens vam anar distanciant. Algun cop ens trobàvem per Cadaqués i curiosament, el darrer any abans de morir vam tornar a retrobar-nos una mica. Em va sorprendre que el dia del meu aniversari em felicités després de tants anys, seria una premonició?

Sempre recordaré la Montse amb enyorança com una dona feminista i lluitadora amb contradiccions com tothom tenim.

Isabel Serriñana